

Jeg vil ikke være anderledes!

Eliza Broadbent

(Baseret på en virkelig hændelse)

»Sjæles værdi er stor i Guds øjne« (1&P 18:10).

Mika så altid frem til dans. Hun elskede at lytte til musikken. Hun elskede at øve sit sommerfuglespring og gøre det helt rigtigt. Og hun elskede især, når hele klassen bevægede sig sammen. Når de gjorde det, var det som om alle danserne var en person. Det føltes som om, hun ikke var den eneste med Downs syndrom.

I dag lærte de et nyt dansetrin. Mika så sin lærer springe op i luften. Hun så de andre piger forsøge. Nogle lærte det

med det samme. Andre brugte nogle forsøg. Mika forsøgte mange gange, men hun kunne ikke gøre det rigtigt.

»Vil du hjælpe mig, lærer?« spurgte Mika.

Pigen ved siden af så hen på Mika. Så lænede hun sig over til sin ven. »Hvorfor taler hun sådan?« hviskede hun. Begge piger vendte sig og så på Mika.

På vej hjem fra klassen var Mika stille på hele turen.

Da de kom hjem, var mor ved at ælte dej i køkkenet. Hun havde mel på kinden. Nogle gange fik det Mika til

at le. Men i dag smed hun bare tasken på gulvet og sank ned på en stol ved bordet.

»Hvordan gik det til dans?« spurgte mor.

»Forfærdeligt,« sagde Mika. »Jeg bad om hjælp, og en pige sagde, at jeg taler sjovt. Og så stirrede hun på mig.« Mika så ned. »Jeg vil ikke gå til dans mere.«

»Åh Mika!« sagde mor. »Det er jeg ked af. Far og jeg elsker at se dig danse. Vi er så stolte af dit hårde arbejde!«

Mika følte tårerne presse på. »Jeg kan ikke lide Downs syndromet i mig. Jeg kan ikke lide, at mit ansigt er anderledes. Jeg ville ønske, at det ikke var så svært for mig at lære nye ting. Jeg må endda øve mig på at tale!«

Far satte sig ned ved siden af Mika og lagde sin arm om hende. »Mika, vi elsker dig så højt. Vi vil ikke ændre noget ved dig.«

Men Mika rystede på hovedet og begravede sit ansigt i sine arme. »Jeg vil ikke være anderledes. Jeg vil have, at mit Downs syndrom bliver fjernet!«

Mor og far var stille et øjeblik.

»Jeg har en idé,« sagde mor. Mika kiggede ud gennem sine arme. »Hvorfor beder du ikke og spørger vor himmelske Fader, hvad han føler for dig?«

Mika tænkte over det. Hun kunne godt lide at bede. Langsomt nikkede hun. »Kan du skrive spørgsmålet ned, så jeg kan huske, hvad jeg skal spørge om?«

Mor skrev spørgsmålet ned. Så tog Mika papiret og gik ind på sit værelse for at bede.

Da Mika nogle få minutter efter kom ind i køkkenet, var hendes ansigt oplyst som en elpære. »Vor himmelske Fader svarede!« sagde hun.

»Hvad sagde han?« spurgte mor.

»Han sagde: »Mika, jeg elsker dig præcis som du er,« sagde hun. »Og han sagde det med HØJ røst!«

Næste uge til dans bekymrede Mika sig ikke om, hvad de andre piger tænkte om hendes Downs syndrom. I stedet bemærkede hun en anden pige, Sara, der så ked ud af det. Sara havde også svært ved at lære nogle af de nye trin.

Da Mika kom hjem, besluttede hun sig for at skrive en besked til Sara. Hun tegnede masser af hjerter. Mor hjalp hende med at stave.

»Kære Sara,« skrev Mika. »Du er en dygtig danser. Jeg vil gerne være din ven. Jeg er glad for, at du er i min danseklasse.«

Mika kunne ikke vente med at give Sara beskeden. Hun ønskede, at Sara også skulle være glad og føle sig elsket til dans. ●

Forfatteren bor i Utah i USA.

